

Críticacinema

Imma Merino

Una escena d'aquesta pel·lícula dirigida pel veterà realitzador italià Marco Bellocchio ■ VERCINE

El pes de la mare morta

Felices sueños

Director: Marco Bellocchio.
Intèrprets: Valerio Mastandrea, Fabrizio Gifuni, Bérénice Bejo, Guido Caprino.
Itàlia-França, 2016

Abordant durant mig segle, des de la seva *opera prima*, *Las manos en los bolsillos*, els conflictes de l'individu amb els poders i les institucions, pouant en l'oníric com a símptoma d'un malestar i a la vegada com a alliberament, Marco Bellocchio potser és el més gran dels cineastes italians vius sense haver desenvolupat un estil particular o renovador, però construint una filmografia poderosa amb elements complexos, contradictoris, reveladors sobre les angoixes i els desigs del subjecte modern. Així, doncs, és un motiu de celebració que s'estreni a l'Estat espanyol la seva darrera pel·lícula, *Felices sueños*, després que no s'hagi fet amb les seves dues immenses obres anteriors: *Bella addormentata*, que pensa la vida a propòsit de l'eutanàsia, i *Sanguie del mio sangue*, un crit de llibertat i de resistència que travessa èpoques.

Amb la seva nova pel·lícula, Bellocchio es concentra en el trauma dura-

dor que provoca en el protagonista la mort sobtada de la seva mare. Va succeir quan ell era un nen i es fa present des del seu punt de vista, de manera que, encara que se li aportin elements per intuir-ho, l'espectador tampoc no sap del tot en quines circumstàncies va produir-se aquesta mort, després de la qual es mostra el personatge a la maduresa quan retorna a casa arran del traspàs del pare. El film alterna més capes temporals en què perdura el pes fantasmal de la mare morta. Sovint a través d'imatges televisives, Bellocchio esbossa com es forma un imaginari personal i a la vegada col·lectiu: des de la sèrie *Belphegor. El fantasma del Louvre* i altres mostres del cinema fantàstic fins al futbol i Raffaella Carrà. Aquesta última inspira una escena tristíssima en què la solitud del nen, abatut al sofà després de la mort de la mare, posa en evidència l'alegria forçada i impúdica de la cantant i presentadora italiana.

Bellocchio construeix la pel·lícula com un trencaclosques, però d'una manera diàfana, mentre et pren i t'arrossega amb la seva força emotiva i una vibració poètica.

Entrevista Bernat Dedéu Encapçala la candidatura Ordre i Aventura per presidir l'Ateneu Barcelonès, amb els objectius de rejuenir-lo i obrir-lo a la ciutat

“Volem recuperar l'esperit noucentista”

Valèria Gaillard
BARCELONA

És el candidat més jove a presidir l'Ateneu Barcelonès, que celebra eleccions el 16 de març. Nascut a Barcelona el 1979, va estudiar filosofia a la Universitat de Barcelona. Escriu el blog *La Torre de les Hores*, i imparteix classes de relacions internacionals a la Facultat de Comunicació Blanquerna. El seu vincle amb l'Ateneu es remunta a quan era un estudiant de COU i el seu professor li va recomanar que es fes soci, als 18 anys.

Per què Ordre i Aventura?

Ve d'una cançó dels Mishima. L'ordre es refereix al noucentisme, a Prat de la Riba, la Mancomunitat, és a dir, la necessitat de tenir la casa ben endreçada abans de disposar-se a l'aventura. Ordre vol dir que la casa funcioni per abordar l'aventura, que fa referència a la part més daliana, canalla i excessiva.

En què es basa la vostra proposta?

A recuperar el sentit de contemporaneïtat i de referent cultural que sempre ha tingut aquesta casa per tal de crear una nova tradició per als nostres fills i néts.

Parla de noucentisme, que és de principis del segle passat...

Amb prou feines coneixem els seus fonaments, el *Glossari* de l'Ors a penes s'acaba d'editar i comencem a conèixer les obres de l'Estelrich o Pujols, de tota una tradició que en qualsevol altre país seria canònica. A més, en contra del que es diu, no és una tradició encarcerada, cal recordar que va influenciar Dalí, les avantguardes, el dandisme...

Què pot oferir a l'Ateneu?

La mitjana d'edat del soci és bastant avançada, per sobre dels 50 anys, i majoritàriament masculí. Nosaltres el volem rejuenir i fer una programació orientada també a les dones. No volem expulsar els socis veterans, però per subsistir necessitem 500 socis menors de 35 anys, i nosaltres els aconseguirem en quatre anys de mandat. Això també derivarà en una programació, no ja estàtica —especialitat de la casa—, sinó formes més mutants i vives com pot ser l'audiovisual o la música contemporània. L'Ateneu ha esdevin-

Bernat Dedéu encapçala la candidatura Ordre i Aventura ■ ELISABETH MAGRE

Tenim un patrimoni bestial i molt desconegut que volem digitalitzar i posar a l'abast del públic

gut una entitat autista amb aquestes formes de cultura i nosaltres volem obrir-nos. Veiem que els socis cada vegada venen més sols, i volem crear una borsa que permeti entrar en contacte amb gent d'altres disci-

plines, com ara del món culinari. Volem tornar a fer de l'Ateneu un punt de trobada.

Tenen un projecte estel·lar?

Tindrem un wikipedista resident que s'encarregarà de fomentar les xarxes socials. A més, tenim un patrimoni bestial i molt desconegut que volem digitalitzar i obrir al món. També volem crear una editorial per donar sortida a tot aquest patrimoni històric, i no només el relatiu al ateneïstes, sinó també als antiateneïstes, com ara la colla d'escriptors del districte cinquè. A més, volem que els alumnes de l'Escola d'Esctura es quedin un cop acabats els estudis i no marxin, com passa ara. Per això farem una reducció del 50% de la quota als socis joves i dedicarem una programació cultural adreçada a aquest públic jove.